

Voorpublicatie

Michael Grant

GONE

Honger

Uit het Engels vertaald door Maria Postema

© 2009 Uitgeverij Van Holkema & Warendorf,
Unieboek bv, Postbus 97, 3990 DB Houten
www.unieboek.nl - www.gone.nu

Oorspronkelijke titel: *Hunger – A Gone Novel*
Oorspronkelijke uitgave: © 2009 HarperTeen,
an imprint of HarperCollins Publishers, New York

*In dit voorpublicatieboekje vind je de eerste twee hoofdstukken van Honger, deel 2 in de bloedstollende serie Gone.
Heb je deel 1, Verlaten, nog niet gelezen? Lees dan hier eerst de samenvatting.*

Gone - Verlaten

Wat gebeurde er in deel 1?

Tijdens een normale schooldag in het anders zo saaie Perdido Beach ziet de veertienjarige Sam Temple tot zijn verbijstering zijn geschiedenisleraar pal voor zijn ogen verdwijnen. Als hij en zijn klasgenoten op onderzoek uitgaan, blijkt dat iedereen die ouder is dan vijftien jaar is verdwenen. Bovendien is er een ondoordringbare en onneembare muur rond de stad opgetrokken, die Perdido Beach afsluit van de buitenwereld (als die nog bestaat...) en alle satellietverbindingen blokkeert. Computers, internet, televisie, mobieltjes: er is geen enkel signaal meer.

Na de eerste ontzetting breekt er een enorme chaos uit. Groepen kinderen trekken plunderend door de stad, waarbij ze het vooral voorzien hebben op snoep en op de nieuwste spelcomputers. Veel kinderen hopen dat Sam de leiding op zich neemt, omdat hij ooit bij een excursie de schoolbus in veiligheid heeft weten te brengen toen de buschauffeur een hartaanval kreeg. Maar Sam wil helemaal geen leider zijn. Ook is hij bang dat anderen de gave zullen ontdekken waarover hij sinds kort beschikt en dat hij hen daarmee per ongeluk zal verwonden. Hij kan namelijk lichtflitsen uit zijn handen laten komen. Al snel blijkt dat er meer kinderen zijn die bovennatuurlijke krachten hebben ontwikkeld. Ook de dieren gedragen zich raar. Er zijn gemuteerde dieren ontstaan, zoals vliegende slangen en pratende coyotes.

Net buiten Perdido Beach ligt de Coates Academie, een kostschool voor moeilijk opvoedbare kinderen. Nu de leraren verdwenen zijn, ziet de veertienjarige Caine zijn kans schoon en hij gaat met wat medeleerlingen naar Perdido Beach. Hij neemt de leiding over de stad, maar al gauw blijkt dat hij geen goede bedoelingen heeft. Caine wordt vergezeld door een aantal medeleerlingen, zoals de sadistische en gewelddadige Drake en de knappe maar wrede Diana, die in staat is via een handdruk te bepalen hoeveel krachten iemand heeft (Caine schaaft ze in op een vier – het hoogste dat ze tot nu toe heeft gevoeld). Langzamerhand be-

gint hij de kinderen in Perdido Beach steeds meer te terroriseren, waarbij hij het vooral heeft voorzien op de freaks, de kinderen met bijzondere gaven.

Intussen is het duidelijk geworden dat iedereen op zijn vijftiende verjaardag verdwijnt, en de verjaardag van Sam komt steeds dichterbij. Sam beseft dat hij de confrontatie met Caine moet aangaan voor het te laat is, want hij wil niet dat de kinderen aan de terreurdaden van Caine en zijn volgelingen overgeleverd zullen zijn. Er volgt een heftig gevecht, waarbij Caine het onderspit delft. Tegelijkertijd vinden beide jongens een manier om aan hun verdwijning te ontsnappen. Caine laat zich uit de stad verdrijven en verdwijnt de woestijn in, terwijl Sam met zijn vrienden zijn leven weer oppakt, zo goed en zo kwaad als dat gaat.

Je vindt *Gone – Verlaten* in de boekwinkel!

ISBN 978 90 475 0610 2

Een | 106 uur, 29 minuten

Sam Temple lag op zijn surfplank. En er waren golven. Echte, rollende, beukende, schuimende, naar zout ruikende golven met witte koppen erop.

En daar dreef hij, op zo'n zestig meter voor de kust: de perfecte plek om een golf te pakken. Op zijn buik, met zijn handen en voeten in het water, bijna verdoofd van de kou, terwijl zijn rug in zijn wetsuit op hetzelfde moment lag te bakken in de zon.

En daar was Quinn. Hij peddelde naast hem en wachtte op de juiste golf, een golf die hen zou optillen en terug het strand op zou smijten.

Met een ruk werd Sam wakker, zijn mond vol stof.

Hij knipperde met zijn ogen en keek om zich heen naar het dorre landschap. Hij wierp automatisch een blik naar het zuidoosten, waar de zee was. Kon-ie niet zien vanaf hier. En er waren al heel lang geen golven meer.

Sam zou zijn ziel verkopen om nog één keer een echte golf te kunnen pakken.

Met de rug van zijn hand veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. De zon leek wel een lasbrander, het was veel te vroeg voor deze hitte. Sam had te weinig geslapen. Te veel gedoe aan zijn hoofd. Gedoe. Altijd al dat gedoe.

De hitte, het geronk van de motor en het ritmische gebonk van de jeep die moeizaam over de stoffige weg naar beneden zwoegde, zorgden er samen voor dat zijn oogleden weer omlaagzakten. Hij kneep zijn ogen dicht, heel hard, en deed ze toen weer wijd open om zichzelf te dwingen wakker te blijven.

De droom bleef hangen. Knaagde aan hem. Hij zou het allemaal veel beter aankunnen, zei hij tegen zichzelf, de angst, de last van al die onbenulligheden en verantwoordelijkheden die constant op zijn schouders drukte, als er nog golven waren. Maar er waren al drie maanden geen golven meer, hooguit wat rimpelingen.

Drie maanden na het begin van de FAKZ had Sam nog steeds niet leren autorijden. Dat zou alleen nog maar meer gedoe opleveren, weer iets wat hij moest doen, waar hij geen zin in had. En daarom zat Edilio Escobar achter het stuur van de jeep, en Sam op de bijrijdersstoel. Albert Hillsborough zat stijf en stilletjes op de achterbank, met naast hem een jongen die E.Z. heette en die meezong met zijn iPod.

Sam haalde zijn vingers door zijn haar, dat veel te lang was. Het was al meer dan drie maanden niet geknipt. Zijn hand zat meteen onder het stof. Gelukkig hadden ze nog steeds elektriciteit in Perdido Beach, dus ook licht, en warm water, wat misschien nog wel fijner was. Hij kon niet meer in de koude zee surfen, maar hij kon in elk geval nog wel naar de lange, hete douche uitkijken die hij zou nemen wanneer ze straks weer terug waren.

Een douche. Misschien een paar minuutjes alleen met Astrid. Een maaltijd. Nou ja, geen echte maaltijd, nee. Een blik met iets slijmerigs erin kon je geen maaltijd noemen. Als ontbijt had hij haastig een blik kool naar binnen gewerkt.

Je stond ervan te kijken wat je allemaal kokhalzend door je strot kreeg als je maar genoeg honger had. En iedereen in de FAKZ had honger, Sam ook.

Hij deed zijn ogen dicht, niet omdat hij nog wilde slapen, maar omdat hij Astrids gezicht duidelijk voor zich wilde zien.

Dat was het enige goede aan de hele situatie. Hij had geen moeder meer, geen hobby, geen privacy, geen vrijheid meer, zijn hele vertrouwde wereld was weg... maar hij had nu wel Astrid.

Vóór de FAKZ had hij altijd gedacht dat ze onbereikbaar was. Nu ze een stel waren, leken ze onafscheidelijk. Maar

hij vroeg zich af of hij ooit meer gedaan zou hebben dan van een afstandje verlangend naar haar staren als de FAKZ niet was gekomen.

Edilio trapte voorzichtig op de rem. Verderop werd de weg bijna onbegaanbaar. Iemand had diepe geulen in de onverharde weg gemaakt: ongelijkmatige, hoekige banen.

Edilio wees naar een tractor met een ploeg erachter. De tractor lag midden in een akker op zijn kant. Op de dag waarop de FAKZ was begonnen, was de boer verdwenen, samen met alle andere volwassenen, maar de tractor was gewoon doorgedaan, had de weg aan gort geploegd, was rechtstreeks de volgende akker op gereden en pas tot stilstand gekomen toen hij in een irrigatiegreppel was gekanteld.

Edilio reed stapvoets over de voren en trapte toen het gaspedaal weer in.

Er was niet veel te zien langs de weg: kale grond, braakliggende akkers en vergeeld gras met af en toe een paar eenzame bomen erop. Maar verderop werd het heel groen.

Sam draaide zich om en zei tegen Albert: 'Wat is dat?'

'Kool,' zei Albert. Albert zat in de tweede klas van de middelbare school. Hij was een smalle, gereserveerde jongen met een gesteven kaki broek aan, een lichtblauwe polo en bruine instappers, een stijl die een veel ouder iemand als 'zakelijk sportief' zou omschrijven. Niemand had ooit

echt veel aandacht aan hem besteed, hij was gewoon een van het handjevol zwarte leerlingen op de Perdido Beach School. Maar tegenwoordig werd Albert door niemand meer genegeerd: hij had de McDonald's in de stad heropend en gerund. Tot de hamburgers en de frietjes en de kipnuggets op waren, tenminste.

Er was zelfs geen ketchup meer.

Alleen de herinnering aan hamburgers deed Sams maag al knorren. 'Kool?' herhaalde hij.

Albert knikte naar Edilio. 'Dat zegt Edilio. Hij heeft het gisteren ontdekt.'

'Kool?' vroeg Sam aan Edilio.

'Je gaat er wel van ruften,' zei Edilio met een knipoog. 'Maar we kunnen niet al te kieskeurig zijn.'

'Koolsla zou wel lekker zijn,' zei Sam. 'Ik zou nu trouwens ook met alle plezier een rauwe kool opeten.'

'Weet je wat ik als ontbijt heb gehad?' vroeg Edilio. 'Een blik *succotash*.'

'Wat is dat precies?' vroeg Sam.

'Limabonen met maïs. En dan gehusseld.' Edilio remde af bij de rand van het veld. 'Wel even iets anders dan gebakken eieren met worstjes.'

'Is dat het nationale ontbijt van Honduras?' vroeg Sam.

Edilio snoof. 'Als je arm bent, bestaat het nationale ontbijt van Honduras uit een maïstortilla en een restje bonen,

met als je geluk hebt een banaan erbij. En als je pech hebt, krijg je alleen de tortilla.' Hij zette de motor af en trok aan de handrem. 'Dit is niet de eerste keer dat ik honger heb.'

Sam ging overeind staan in de jeep, rekte zich uit en sprong op de grond. Hij was sportief gebouwd, maar hij had zeker geen imponerend lijf. Hij had bruin haar met een paar goudblonde lokken erin, blauwe ogen en was zongebruind tot aan zijn botten. Misschien was hij iets langer dan gemiddeld, misschien had hij een iets betere conditie dan de meeste andere kinderen, maar er was zeker geen toekomst als American footballspeler voor hem weggelegd.

Sam Temple was een van de twee oudste mensen in de FAKZ. Hij was vijftien.

'Hé, dat lijkt wel sla,' zei E.Z. terwijl hij het snoer van zijn oordopjes zorgvuldig om zijn iPod wikkelde.

'Was dat maar waar,' zei Sam somber. 'Tot nu toe hebben we avocado's: prima, en meloenen: helemaal geweldig. Maar verder vinden we alleen maar broccoli en artisjokken. Heel veel artisjokken. En nu dus kool.'

'Misschien krijgen we uiteindelijk ook wel weer sinaasappels,' zei Edilio. 'De bomen zagen er nog goed uit. Die vruchten waren gewoon rijp, maar omdat niemand ze geplukt heeft, zijn ze gaan rotten.'

'Astrid zegt dat er allerlei dingen op ongewone tijden rijp worden,' zei Sam. 'Dat het niet gaat zoals het normaal gaat.'

'Zoals Quinn zo graag zegt: "Normaal is hier niet meer aan de orde",' zei Edilio.

'En wie gaat al deze dingen oogsten?' vroeg Sam zich hardop af. Dat was wat Astrid een retorische vraag zou noemen.

Albert wilde iets zeggen, maar hield zijn mond toen E.Z. zei: 'Zeg, ik ga dus nu een van die kolen halen. Ik sterf van de honger.' Hij wikkelde zijn oordopjes weer los en stak ze in zijn oren.

De kolen stonden in lange rijen ongeveer dertig centimeter van elkaar af, en de rijen lagen ongeveer zestig centimeter uit elkaar. De grond was droog en brokkelig. De kolen leken meer op kamerplanten met dikke bladeren dan op iets wat je ook daadwerkelijk in je mond zou willen stoppen.

Dit veld verschilde niet veel van de stuk of tien andere akkers die Sam tijdens deze boerderijrit al had gezien.

Nee, verbeterde Sam zichzelf, er was wél een verschil. Hij kon niet precies benoemen wat het was, maar het voelde anders. Hij fronste zijn wenkbrauwen en probeerde te bedenken waarom hij het idee had dat er iets niet klopte; hij wist niet waarom, maar dit veld zag er anders uit.

Misschien was het stiller.

Sam nam een slok uit zijn waterfles. Hij hoorde Albert zachtjes tellen en met zijn hand boven zijn ogen een aantal

getallen vermenigvuldigen. 'Grove schatting, als ik ervan uitga dat een kool ruim een pond weegt, even denken, dan hebben we volgens mij ruim dertienenhalfduizend kilo kool.'

'Ik wil er niet eens over nadenken hoeveel scheten dat bij elkaar zijn,' riep E.Z. over zijn schouder terwijl hij vastberaden het veld in liep.

E.Z. zat in de achtste groep, maar hij leek ouder. Hij was lang voor zijn leeftijd, een beetje stevig. Dun, asblond haar tot op zijn schouders. Hij droeg een shirt van het Hard Rock Cafe in Cancún. De naam E.Z., *easy*, paste goed bij hem: hij was makkelijk in de omgang, kletste makkelijk, lachte makkelijk en als er ergens lol te beleven was dan was E.Z. van de partij. Na zo'n vijftientwintig rijen bleef hij staan en zei: 'Dit lijkt me de perfecte kool voor mij.'

'Hoe weet je dat nou?' riep Edilio terug.

E.Z. haalde een van zijn oordopjes uit zijn oor en Edilio herhaalde zijn vraag.

'Ik heb geen zin om nog verder te lopen. Dit moet de goede kool zijn. Hoe krijg ik dat ding uit de grond?'

Edilio haalde zijn schouders op. 'Ik denk dat je een mes nodig hebt.'

'Nee joh.' E.Z. stopte het oordopje weer terug, boog zich voorover en begon aan de plant te rukken. Zijn inspanningen leverden hem een handvol bladeren op.

‘Dat bedoel ik dus,’ zei Edilio.

‘Waar zijn de vogels?’ vroeg Sam, die eindelijk doorhad wat er niet klopte.

‘Welke vogels?’ zei Edilio. Toen knikte hij. ‘Je hebt gelijk, bij al die andere velden stikte het van de meeuwen. Vooral ’s ochtends.’

Er waren nogal wat meeuwen in Perdido Beach. Vroeger leefden die van de stukjes aas die de vissers lieten liggen en van de etensresten rond de prullenbakken. Maar er waren geen etensresten meer in de FAKZ. Niet meer. Daarom hadden de ondernemende meeuwen zich nu op de velden gestort om met de kraaien en de duiven om de gewassen te vechten. Een van de redenen waarom het voedsel dat ze vonden vaak niet meer te eten was.

‘Ik denk dat ze geen kool lusten,’ merkte Albert op. Hij slaakte een zucht. ‘Ik ken echt niemand die wél kool lust.’

E.Z. ging op zijn hurken voor zijn kool zitten, wreef even in zijn handen en wurmde ze toen onder de bladeren om de kool uit de grond te kunnen wrikken. Toen viel hij achterover op zijn billen. ‘Au!’ riep hij.

‘Toch niet zo makkelijk, hè?’ pestte Edilio.

‘Aah! Aah!’ E.Z. sprong overeind. Hij hield zijn rechterhand vast met zijn linkerhand en staarde ernaar. ‘Nee, nee, nee.’

Sam had niet echt geluisterd. Hij zat ergens anders met

zijn gedachten en zocht de omgeving af naar de vogels die er niet waren, maar de angst in E.Z.'s stem deed hem met een ruk zijn hoofd opzij draaien. 'Wat is er aan de hand?'

'Ik ben gebeten!' riep E.Z. 'O, het doet zo'n pijn. Het doet zo'n pijn! Het...' E.Z. begon te gillen. De gil begon laag en werd steeds hoger en hysterischer.

Sam zag een soort zwart vraagteken op E.Z.'s broekspijp zitten.

'Een slang!' zei hij tegen Edilio.

E.Z.'s arm begon te stuip trekken en ging woest op en neer. Het zag eruit alsof hij werd vastgegrepen door een onzichtbare reus die nu zo hard en snel hij kon aan zijn arm stond te zwengelen.

E.Z. gilde en gilde en begon wild in het rond te dansen. 'Ze zitten in mijn voeten!' huilde hij. 'Ze zitten in mijn voeten!'

Sam stond even aan de grond genageld – heel even maar. Maar toen hij er later aan terugdacht leek het zo lang. Te lang.

Hij sprong naar voren en rende naar E.Z. toe, maar Edilio wierp zich op Sam en duwde hem tegen de grond.

'Wat doe je?' vroeg Sam woest terwijl hij zich los probeerde te rukken.

'Kijk dan, jongen. Kijk dan!' fluisterde Edilio.

Sams gezicht lag op nog geen meter van de eerste rij kool. De aarde bewoog. Wormen. Wormen zo groot als kousen-

bandslangen kronkelden door de aarde omhoog. Tientallen. Misschien wel honderden. Ze waren allemaal op weg naar E.Z., die vol pijn en verbazing bleef schreeuwen.

Sam kwam overeind, maar hij liep niet dichterbij het veld toe. De wormen kropen niet voorbij de eerste strook omgeploegde aarde. Alsof er een muur stond die hen allemaal binnen de akker hield.

E.Z. wankelde ongecontroleerd op Sam af, alsof hij tijdens het lopen geëlektrocuteerd werd; zijn ledematen schokten en vlogen alle kanten op, als een krankzinnige marionet waarvan de helft van de touwtjes was doorsneden.

Sam stond een meter bij hem vandaan – als hij zijn arm uitstreckte kon hij hem aanraken – toen hij de worm door de huid van E.Z.'s keel zag komen.

En toen een uit zijn kaak, net voor zijn oor.

E.Z. hield op met gillen en zakte in elkaar op de grond, waar hij slap in kleermakerszit bleef zitten.

'Help me,' fluisterde hij. 'Sam...'

E.Z. keek Sam smekend aan. Zijn ogen werden steeds doffer, tot er uiteindelijk niets meer was dan een lege blik.

Sam stak zijn handen op, zijn palmen naar buiten gekeerd.

'Sam, niet doen!' riep Albert. En toen zachter: 'Hij is al dood. Hij is al dood.'

‘Albert heeft gelijk, man. Niet doen, je moet die beesten niet verbranden. Nu blijven ze nog op die akker, als je ze aanvalt komen ze straks achter ons aan,’ siste Edilio. Zijn sterke handen drukten nog steeds op Sams schouders alsof hij Sam wilde tegenhouden, hoewel Sam geen pogingen meer deed om zich los te rukken.

‘En je moet hem ook niet aanraken,’ snikte Edilio. ‘*Perdóneme*, sorry dat ik het zeg, maar raak hem alsjeblieft niet aan.’

De zwarte wormen krioelden over en door E.Z.’s lichaam. Als mieren die over een dode kever krioelen.

Het leek een eeuwigheid te duren voor de wormen weer wegkronkelden en terug de grond in kropen. E.Z.’s lichaam was onherkenbaar geworden.

‘Ik heb hier een touw,’ zei Albert, die eindelijk de jeep uit kwam. Hij probeerde een lasso te knopen, maar zijn handen beefden te hevig. Hij gaf het touw aan Edilio, die er een lus in maakte en na drie pogingen eindelijk E.Z.’s rechtervoet te pakken kreeg. Samen sleepten ze hem van het veld.

Eén trage worm kroop E.Z.’s lichaam uit en wilde terug naar de akker glijden. Sam griste een kei ter grootte van een softbal van de grond en verbrijzelde de rug van het beest. De worm hield op met kronkelen.

‘Ik kom wel terug met een graafmachine,’ zei Edilio. ‘We kunnen hem niet mee naar huis nemen, hoor, hij heeft twee

kleine broertjes. Die hoeven dit echt niet te zien. We begraven hem hier wel.'

'Als die beesten zich verspreiden...' voegde hij er nog aan toe.

'Als ze zich naar de andere akkers verspreiden, gaan we allemaal dood van de honger,' zei Albert.

Sam moest zijn uiterste best doen om niet over te geven. Sinds het begin van de FAKZ had Sam verschrikkelijke dingen gezien, maar dit was wel het allergruwelijkste.

Hij veegde zijn handen schoon aan zijn spijkerbroek; hij wilde terugslaan. Hij zou willen dat hij het veld in lichterslaai kon zetten, alles kon verbranden tot zover zijn handen reikten, net zolang tot alle wormen zwart en verschrompeld waren.

Maar er stond eten op die akker.

Sam knielde naast het lichaam op de grond. 'Je was een goeie jongen, E.Z. Sorry. Ik... sorry.' Er kwam nog steeds muziek uit E.Z.'s iPod, een beetje blikkerig, maar wel herkenbaar.

Sam tilde het glimmende ding op en drukte op pauze.

Toen stond hij op en schopte de dode worm opzij. Hij hief zijn handen, alsof hij een geestelijke was die het lichaam wilde zegenen.

Albert en Edilio wisten wel beter. Ze deden allebei een stap achteruit.

Er schoot een fel wit licht uit Sams handpalmen.

Het lichaam brandde, verkoolde, werd zwart. Er klonken harde, knappende geluiden toen zijn botten door de hitte kapotsprongen. Na een tijdje hield Sam op. Er was alleen nog as over, een berg grijszwarte as die net zo goed het restant van een gezellige barbecue in iemands achtertuin had kunnen zijn.

‘Je kon niets voor hem doen, Sam,’ zei Edilio, want hij kende die uitdrukking op het gezicht van zijn vriend, die grauwe, gekwelde blik vol schuldgevoel. ‘Het is de FAKZ, man. Het is gewoon de FAKZ.’

Twee | **106 uur, 16 minuten**

Het dak stond scheef op het huis. Door het gat tussen de afgebrokkelde muur en het verzakte dak prikte de verschroeiend felle zon een straal recht in Caines oog.

Caine lag op zijn rug te zweten met zijn hoofd op een kussen zonder sloop. Zijn blote benen zaten verstrikt in een klam laken, dat ook de helft van zijn naakte romp bedekte. Hij was weer wakker – hij dacht van wel, in elk geval.

Hij hoopte van wel.

Dit was zijn bed niet. Het was van een oude man die Mose heette, de terreinopzichter van de Coates Academie.

Mose was natuurlijk verdwenen, samen met alle andere volwassenen. En alle oudere kinderen. Iedereen – bijna iedereen – ouder dan veertien. Weg.

Waarheen?

Dat wist niemand.

Gewoon weg. Naar ergens buiten de muur. Uit de gi-

gantische vissenkom die ze de FAKZ noemden. Misschien waren ze wel dood. Misschien ook wel niet. Maar hoe dan ook, ze waren weg.

Diana trapte de deur open. Ze droeg een dienblad met daarop een fles water en een blik kikkererwten.

‘Kan ik binnenkomen?’ vroeg ze.

Hij gaf geen antwoord. Hij begreep niet waarom ze dat vroeg.

‘Is je lijf bedekt?’ vroeg ze met een geïrriteerde ondertoon in haar stem. Ze zette het dienblad op het tafeltje.

Caine nam niet de moeite om antwoord te geven. Hij ging overeind zitten en werd meteen duizelig. Hij pakte het water.

‘Waarom is dat dak zo naar de klote? Stel dat het gaat regenen.’ Hij was verbaasd toen hij zijn eigen stem hoorde. Schor. Alle vleiende overtuigingskracht die er normaal gesproken in lag, was verdwenen.

Diana toonde geen medelijden. ‘Ben je nou behalve gek ook nog dom geworden?’

Er schoot een vreemde herinnering door hem heen, als een droom, en hij kreeg een ongemakkelijk gevoel. ‘Heb ik daar iets mee te maken?’

‘Je hebt het dak opgetild.’

Hij draaide zijn handen om om naar zijn palmen te kijken. ‘Is dat zo?’

‘Je had weer eens een nachtmerrie,’ zei Diana.

Caine draaide de fles open en dronk. ‘Nu weet ik het weer. Ik dacht dat het dak me zou verpletteren. Ik dacht dat er iets op het huis zou stappen en het in elkaar zou duwen, en mij eronder zou vermorzelen. Toen heb ik teruggeduwd.’

‘Tuurlijk, joh. Eet je erwten.’

‘Ik vind erwten niet lekker.’

‘Niemand vindt erwten lekker,’ zei Diana. ‘Maar dit is geen restaurant. En ik ben geen serveerster. We hebben alleen erwten. Dus eet die erwten nou maar. Je moet echt iets eten.’

Caine fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hoe lang ben ik al zo?’

‘Ben je al hoe?’ zei Diana spottend. ‘Als een psychiatrische patiënt die niet weet of hij in de werkelijkheid of in een droom leeft?’

Hij knikte. De geur van de erwten maakte hem misselijk. Maar hij had plotseling wel honger. En nu wist hij het weer: er heerste een voedseltekort. Zijn geheugen kwam weer terug. De vreemde waanideeën vervaagden. Hij was nog niet in zijn normale doen, maar het ging de goede kant op.

‘Drie maanden, zo ongeveer,’ zei Diana. ‘We hadden net dat grote gevecht in Perdido Beach gehad. Jij vertrok met Roedelleider naar de woestijn en was drie dagen weg. Toen

je terugkwam was je bleek, uitgedroogd en... nou ja, zoals je nu bent.'

'Roedelleider.' Caine kromp in elkaar bij dat woord en de gedachte aan het beest dat erbij hoorde. Roedelleider, de dominante coyote, die op de een of andere manier een beperkte vorm van spraak had verworven. Roedelleider, de trouwe, eerbiedige dienaar van... van *het*. Van het. Van dat ding in de mijnschacht.

De Duisternis, noemden zij het.

Caine zakte opzij, maar voor hij van het bed kon rollen ving Diana hem op; ze pakte hem bij zijn schouders om hem overeind te houden. Ze zag de waarschuwing in zijn ogen, vloekte binnensmonds en kon nog net de prullenmand onder zijn neus duwen voor hij overgaf.

Er kwam niet zoveel uit. Alleen een beetje geel vocht.

'Heerlijk,' zei ze met opgetrokken bovenlip. 'Laat die erwten bij nader inzien toch maar staan. Ik heb geen zin om ze weer naar buiten te zien komen.'

Caine spoelde zijn mond met wat water uit de fles. 'Waarom zijn we hier? Dit is het huisje van Mose.'

'Omdat jij te gevaarlijk bent. Op Coates wil iedereen dat je bij ze uit de buurt blijft tot je weer normaal bent.'

Hij knipperde met zijn ogen toen er nog een herinnering kwam bovendrijven. 'Ik heb iemand pijn gedaan.'

'Je dacht dat Chunk een of ander monster was. Je

schreeuwde een woord. *Gaiaphage*. En daarna heb je Chunk door een muur gesmeten.'

'Gaaf het weer goed met hem?'

'Caine. In films kan iemand die door een muur is gegooid opstaan alsof er niets aan de hand is. Maar dit was geen film. Dit was een bakstenen muur. Chunk zag eruit als een dood beest langs de kant van de weg. Je weet wel, zo'n aangereden wasbeer waar dan nog een auto overheen rijdt en nog een en nog een en nog een, en dat dan een paar dagen lang.'

Ook bij Diana zelf kwamen haar wrede woorden wel erg hard aan. Knarsetandend zei ze: 'Sorry. Het was gewoon niet erg fraai. Ik heb Chunk nooit gemogen, maar ik krijg dit niet uit m'n kop, nou goed?'

'Ik geloof dat ik ze niet meer allemaal op een rijtje had,' zei Caine.

Diana veegde met een boos gebaar een traan weg. 'Vraag één: noem een voorbeeld van een understatement.'

'Maar volgens mij gaat het al veel beter met me,' zei Caine. 'Niet dat ik al weer helemaal beter ben. Nog niet helemaal. Maar wel beter.'

'Nou, hoera,' zei Diana.

Voor het eerst in weken keek Caine eens goed naar haar gezicht. Diana Ladris was beeldschoon, met grote donkere ogen, lang bruin haar en een mond die standaard op meesmuilend stond.

'Ik had jou ook door een muur kunnen smijten,' zei Caine. 'Maar toch ben je voor me blijven zorgen.'

Ze haalde haar schouders op. 'Het is een harde nieuwe wereld. Ik kon kiezen: bij jou blijven of het met Drake proberen.'

'Drake.' Die naam riep duistere beelden op. Dromen of werkelijkheid? 'Wat doet Drake?'

'Hij speelt Caine de tweede. Hij is nu zogenaamd jouw plaatsvervanger. Als je het mij vraagt, hoopt-ie stiekem gewoon dat je doodgaat. Hij heeft een paar dagen geleden de supermarkt overvallen en wat eten gestolen. Hij zou er nog populair van worden ook. Die kinderen zien het allemaal niet zo scherp als ze honger hebben.'

'En mijn broer?'

'Sam?'

'Voor zover ik weet is dat de enige broer die plotseling mijn leven is binnengewandeld, of vergis ik me nou?'

'Worm is een paar keer naar de stad geweest om te kijken hoe het er daar aan toegaat. Hij zegt dat ze nog steeds een redelijke voedselvoorraad hebben, maar dat ze zich wel zorgen maken. Vooral sinds die overval van Drake. Maar Sam heeft alle touwtjes in handen.'

'Geef mijn broek eens,' zei Caine.

Diana deed wat hij vroeg en draaide zich opzichtig om toen hij hem aantrok.

‘Hoe is hun verdediging?’ vroeg Caine.

‘De supermarkt wordt nu zwaar bewaakt, dat is het voornaamste. Er zitten nu constant vier jongens met geweren op het dak.’

Caine knikte. Hij beet op zijn duimnagel, een oude gewoonte. ‘En de freaks?’

‘Ze hebben Dekka, Brianna en Taylor. En Jack. Misschien hebben ze nog wel meer freaks die van pas zouden kunnen komen, dat wist Worm niet zeker. Ze hebben Lana om mensen te genezen. En Worm denkt dat ze iemand hebben die een soort hittegolf kan afvuren.’

‘Net als Sam?’

‘Nee, Sam is een vlammenwerper. Deze jongen is meer een magnetron. Je ziet geen vlammen of zo, maar je hoofd is wel opeens zo heet als een burrito in een combi-oven.’

‘Dus er zijn nog steeds mensen die nieuwe gaven ontwikkelen,’ zei Caine. ‘Hoe zit dat hier?’

Diana haalde haar schouders op. ‘Wie zal het zeggen? Niemand is zo gek om dat bij Drake te melden. In de stad hebben ze tenminste nog een soort respect voor mutanten. Maar hier zijn ze bang dat ze vermoord worden.’

‘Ja,’ zei Caine. ‘Dat was fout. Het was fout om de freaks zo hard aan te pakken. We hebben ze nodig.’

‘Dus Sams mensen hebben misschien wel nieuwe muf-fen, en bovendien hebben zij ook die machinegeweren nog.

En ze hebben Sam,' zei Diana. 'Dus zullen we nu eens niet zo stom zijn om te proberen het tegen ze op te nemen?'

'Muffen?'

'Afkorting voor mutant. Gemuteerde freaks. Muffen.' Diana haalde haar schouders op. 'Muffen, muta's, freaks. We hebben geen eten meer, maar bijnamen genoeg.'

Caines shirt hing over de rug van een stoel. Hij stak zijn arm ernaar uit, wiebelde en leek bijna om te vallen. Diana greep hem beet om hem te ondersteunen. Met een boze blik staarde hij naar haar hand op zijn arm. 'Ik kan best lopen.'

Hij keek op en zag zichzelf in de spiegel boven het dressoir. Hij herkende zichzelf bijna niet. Diana had gelijk: hij was bleek, met ingevallen wangen. Zijn ogen leken te groot voor zijn gezicht.

'Ik kan wel merken dat je beter wordt: je bent nu alweer een chagrijnige eikel.'

'Ga Worm eens halen. Worm en Drake. Ik wil hen allebei spreken.'

Diana bleef staan waar ze stond. 'Ga je me nog vertellen wat er in de woestijn met jou en Roedelleider is gebeurd?'

Caine snoof. 'Dat wil je niet weten.'

'Jawel,' hield Diana vol. 'Anders vroeg ik het niet.'

'Het doet er niet toe. Ik ben er weer, dat is het belangrijkste,' zei Caine zo stoer als hij kon.

Diana knikte. Door de beweging viel haar haar naar voren en het streelde over haar volmaakte wang. Haar ogen glansden vochtig. Maar haar volle lippen waren nog steeds vertrokken in een afkeurende uitdrukking.

‘Wat betekent het, Caine? Wat betekent “gaiaphage”?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik heb dat woord nog nooit gehoord.’

Waarom loog hij tegen haar? Waarom leek het hem zo gevaarlijk als ze zou weten wat het betekende?

‘Ga hen halen,’ zei Caine bevelend. ‘Ga Drake en Worm halen.’

‘Zou je het niet een beetje rustig aan doen? Tot je zeker weet dat je weer... Ik wou “normaal bent” zeggen, maar dat is misschien een beetje te veel gevraagd.’

‘Ik ben er weer,’ herhaalde Caine. ‘En ik heb een plan.’

Ze hield haar hoofd schuin en keek hem sceptisch aan. ‘Een plan.’

‘Ik moet een paar dingen doen,’ zei Caine en hij sloeg zijn ogen neer, omdat hij haar om de een of andere reden niet aan kon kijken – hij snapte zelf ook niet goed waarom niet.

‘Caine, doe dat nou niet,’ zei Diana. ‘Sam heeft je levend laten gaan. Dat doet-ie niet nog een keer.’

‘Wil je dat ik met hem ga onderhandelen? Dat we er samen uit komen?’

‘Ja.’

‘Nou, dat was dus precies mijn plan, Diana. Ik ga onderhandelen. Maar ik heb eerst iets nodig om mee te onderhandelen. En ik weet precies wat ik moet hebben.’

Nieuwsgierig naar de afloop?
Knip de kortingsbon uit en koop
Gone – Honger met korting!

Kortingsbon

Knip deze bon uit en lever hem in
bij boekhandel of warenhuis.

Titel: **GONE** – Honger
Auteur: Michael Grant
ISBN: 978 90 475 0906 6
Actienummer NL: 901-67409
Actienummer BE: 598-09-49

Van € 19,95
voor € 17,50

Geldig tot 1 december 2009

WB: GONE-HONGER

Kijk op www.gone.nu voor alles over de serie en de auteur!

Reacties van het lezerspanel van Kinderboekwinkel
 Speelboek (14-16 jaar) op *Gone – Verlaten* (deel 1):

Niels:

Dit boek is zo origineel dat het met geen enkel ander boek te vergelijken is.

Auke:

Ik zat er meteen in, het greep me direct. Ik heb het in één ruk uitgelezen.

Tommie:

Het leest lekker weg en is heel spannend.

Mariska:

Ik heb ervan genoten. Een lekker fantasyboek, die zijn moeilijk te vinden.

Demi:

Een heel mooi boek. Ik ben nu al benieuwd naar het tweede deel.

Mariska:

Het zit psychologisch echt heel goed in elkaar.

Filmo:

Interessant om te lezen hoe kinderen zich gaan gedragen zonder volwassenen.